

Η Ελλάδα στο Ρυθμό της Κρίσης: Προτάσεις του Γ. Καρατζαφέρη για μια δυναμική ανάπτυξη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ*

Θα ήθελα να ξεκινήσω με πέντε διαπιστώσεις:

Πρώτον, η διεθνής οικονομική κρίση έφερε στην επιφάνεια, με τον πιο εκκωφαντικό τρόπο, τον παραλογισμό του άκρατου νεοφιλελευθερισμού. Οι πυραμίδες των ύλων εν πολλοίς, ανύπαρκτων- τίτλων κατέρρευσαν σαν χάρτινοι πύργοι, αφήνοντας τα golden boys και τους υπέρμαχους της ανεξέλεγκτης λειτουργίας της αγοράς να αναζητούν σωτηρία στο... κράτος! Η ατομική απληστία και η ασύδοτη οικονομική λειτουργία ταλαντεύονται όμως σε λεπτό σκοινί. Αν το σκοινί κοπεί, η πτώση είναι άσπλη και επώδυνη.

Δεύτερον, η διεθνής οικονομική κρίση αποκάλυψε την «ωμή» πραγματικότητα μιας Ευρωπαϊκής Ένωσης... μεμονωμένων επιδιώξεων και συμφερόντων. Ενώ, φαινομενικά, η Ευρωπαϊκή Ένωση υπερδραματίζει για την ανάγκη «εμβάθυνσης» και «ολοκλήρωσης», στοχεύοντας ακόμη και στη δημιουργία «Ευρω-Συντάγματος», στην πράξη, όταν ήρθε η κρίσιμη ώρα, υπερίσχυσε το δόγμα «ο σώζων εαυτόν σωθήτω!». Ας μην υπάρχουν, λοιπόν, αυταπάτες: Το έθνος-κράτος παραμένει ισχυρό, συνιστώντας -και σε επίπεδο οικονομίας- το έσχατο καταφύγιο, την τελευταία γραμμή άμυνας.

Τρίτον, η διεθνής οικονομική κρίση φανέρωσε τα όρια της «παγκοσμιοποιημένης» κοινωνίας, η οποία, ενίοτε, επιφυλάσσει ευκαιρίες στους ισχυρούς για υπερκέρδη, αφήνοντας, ταυτόχρονα, εκτεθειμένους τους αδύνατους στα δηλητηριώδη «απόνερα» της δράσης των πρώτων.

Τέταρτον, εν ώρα εθνικής κρίσης, η επιβεβλημένη συναίνεση πολιτικών κομμάτων ή κοινωνικών φορέων σε κοινά αποδεκτές λύσεις δεν είναι, όπως αποδείχτηκε, αυτονόητη. Στην πρόσκληση του πρωθυπουργού, κ. Καραμανλή, σε διάλογο μεταξύ των πολιτικών αρχηγών προκειμένου να συμφωνηθεί κοινό πλαίσιο δράσης, χείρα βοηθείας έτεινε μόνο ο ΛΑ.Ο.Σ.! Ακόμη πιο εντυπωσιακό φαντάζει το γεγονός ότι ο πρωθυπουργός συζήτησε παρά μόνο ελάχιστες από τις 20 συγκεκριμένες προτάσεις που προτείναμε! Εκ του αποτελέσματος συνεπώς, η μικροκομματική νοοτροπία και σκοπιμότητα εξακολουθεί να υπερβαίνει το εθνικό συμφέρον σε αυτόν τον τόπο, ακόμη κι όταν πρόκειται για ιδιαίτερα κρίσιμες συγκυρίες.

Πέμπτον, η διεθνής οικονομική κρίση κατέστησε σαφές, εκτός των άλλων, ότι μια νέα καταναλωτική συμπεριφορά, πιο ορθολογική, θα πρέπει να υιοθετηθεί από τους πολίτες, ειδικά των δυτικών κοινωνιών, όπου κυριαρχεί ένα άκρατο και άκριτο κυνήγι του κέρδους. Προς αυτήν την κατεύθυνση, σημαντικό ρόλο καλείται να διαδραματίσει η Θεσμοθετημένη Εκπαίδευση. Μόνο η αλλαγή του αξιακού προσανατολισμού και η αναθεώρηση των προτύπων μπορεί να αναστείλει την καταναλωτική χειραγώγηση.

Σε ό,τι αφορά την πρακτική αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης, όπως αυτή εκδηλώθηκε στην Ελλάδα, ο ΛΑ.Ο.Σ. ήταν το μόνο πολιτικό κόμμα που εξαρχής κατέθεσε μία δέσμη πολύ συγκεκριμένων μέτρων. Τα μέτρα αυτά στοχεύουν πρωτίστως στην τόνωση της αγοράς και στην ενίσχυση της ρευστότητας, καθώς η ελληνική οικονομία έχει ανάγκη «πρώτων βοηθειών». Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις κλείνουν, οι ασφαλιστικές εταιρείες βάζουν λουκέτο, οι ακάλυπτες επιταγές σημειώνουν πρωτόγνωρα αρνητικά ρεκόρ. Αντίθετα, λοιπόν, με τη συνεχώς διογκούμενη φορολογία της ΝΔ που αφαιρεί εισόδημα και «στεγνώνει» την αγορά και την ανέξοδη υποσχισιολογία του ΠΑΣΟΚ, ο ΛΑ.Ο.Σ. προτείνει πρακτικές και εφαρμόσιμες λύσεις που μπορούν να συνοψισθούν στα εξής:

- αναστολή του «Τειρεσία» για ορισμένο χρονικό διάστημα που θα συμπίπτει με τη διάρκεια της κρίσης
- μεγάλα φορολογικά κίνητρα για τις επιχειρήσεις που επανεπενδύουν το σύνολο των κερδών τους.
- αναστολή του «πόθεν έσχες» για χρονικό διάστημα που θα συμπίπτει με τη διάρκεια της κρίσης, προκει-

μένου να εισρεύσει στην πραγματική οικονομία το «μαύρο» χρήμα της παραοικονομίας, το οποίο, επί δεκαετίες, δεν κατόρθωσαν να ελέγξουν οι κυβερνήσεις ΝΔ και ΠΑΣΟΚ

– έκτακτη φορολογία των καζίνο. Το 3% των κερδών τους να κατατίθεται στο Ταμείο της Φτώχειας.

Επιπλέον, υπό ένα ευρύτερο πρίσμα, ο ΛΑ.Ο.Σ. επιδιώκει

– «ελαστικοποίηση» των όρων του Μάαστριχτ, στους οποίους η χώρα προφανώς δεν μπορεί να ανταποκριθεί. Η Ελλάδα θα μπορούσε επίσης να έρθει σε επαφή με άλλες μεσογειακές ευρωπαϊκές χώρες, ώστε να ζητήσουν από κοινού από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα να εγγυηθεί ομόλογο. Με αυτό τον τρόπο το κόστος του χρήματος που αναζητούμε στον «ελεύθερο δανεισμό» θα μειωνόταν κατά πολύ.

– αυστηρότερες ποινές για τις επιχειρήσεις που λειτουργούν ως καρτέλ, καθώς και για τους επιχειρηματίες που λειτουργούν ως μεσάζοντες μεσολαβητές μεταξύ παραγωγού και πωλητή, οι οποίοι κερδοσκοπούν. Είναι απαράδεκτο το ίδιο προϊόν της ίδιας εταιρείας να πωλείται στην Ελλάδα δύο και τρεις φορές ακριβότερα απ όσο π.χ. στις Βρυξέλλες ή στο Παρίσι, τη στιγμή, μάλιστα, που το κόστος των μεταφορικών ισοσκελιζείται από τη διαφορά στα ενοίκια και στους μισθούς. Ας δεσπιστεί, επιτέλους, ανώτατο ποσοστό κέρδους. Τα κρατικά κανάλια θα μπορούσαν να συμβάλουν με την προβολή στο δελτίο ειδήσεων και δελτίο τιμών, συγκρίνοντας τις τιμές από τη μια εμπορική αλυσίδα στην άλλη. Πρέπει να γίνει διατίμηση των βασικών προϊόντων πρώτης ανάγκης.

– αυστηρός έλεγχος του τραπεζικού συστήματος. Αν και «σκανδαλωδώς» ευνοημένες (πρόσφατο παράδειγμα το «πακέτο» των 28 δις που τούς δόθηκε χωρίς σοβαρές εγγυήσεις), οι τράπεζες εξακολουθούν να λειτουργούν στην Ελλάδα ως «κράτος εν κράτει», επιβάλλοντας καταχρηστικούς όρους και εμφανίζοντας υπερκέρδη. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν έχουν εξαλείψει ακόμη ούτε καν τα «ψιλά» γράμματα, παρά τις καταδικαστικές για αυτές αποφάσεις δικαστηρίων. Προς την κατεύθυνση της ορθότερης λειτουργίας των τραπεζών, θα μπορούσαν να γίνουν πολλά. Ας αναφέρουμε εδώ μόνο ένα: την καθιέρωση, με νόμο, σταθερής κλασματικής σχέσης ανάμεσα στο επιτόκιο καταθέσεων και το επιτόκιο χορηγήσεων.

Πέρα όμως από τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν άμεσα για την τόνωση της αγοράς και την ανακούφιση των οικονομικά ασθενέστερων, η όποια κυβέρνηση προκύψει στις 4 Οκτωβρίου, οφείλει να μεριμνήσει για την ανάπτυξη της εγχώριας παραγωγής, ώστε να αυξηθεί η «πίτα», καθώς και για τη δικαιότερη (ανα)κατανομή της. Στο πλαίσιο αυτό ο ΛΑ.Ο.Σ. ζητά

– καθιέρωση αναλογίας 1/7 ανάμεσα στον κατώτερο και τον ανώτερο μισδό. Με τον τρόπο αυτό η όποια αύξηση της αποζημίωσης του Προέδρου της Δημοκρατίας, των βουλευτών ή των δικαστών, θα συμπαρασύρει αναγκαστικά και τον κατώτερο μισδό προς τα πάνω.

– δημιουργία ενός οργανισμού, ο οποίος θα αναλάβει την κατασκευή όλων των δημοσίων έργων στην Ελλάδα. Στον οργανισμό αυτό θα προσληφθούν άνεργοι, καθώς και απόστρατοι (που συνταξιοδοτούνται σε σχετικά μικρή ηλικία). Όποιος δεχθεί μάλιστα να ζήσει σε ακριτική περιοχή, το κράτος θα του παραχωρεί δωρεάν στέγαση.

– αξιοποίηση των ενεργειακών δυνατοτήτων της Ελλάδας. Είμαστε η χώρα με τις καλύτερες συνθήκες αναφορικά με τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, εντούτοις καλύπτουμε από αυτές μόνο το 0,3% των αναγκών μας τη στιγμή που θα μπορούσαμε να καλύπτουμε ακόμη και το 20% των αναγκών μας. Ιδιαίτερα θα μπορούσε να αξιοποιηθεί η αιολική και η κυματική ενέργεια. Παρενθετικά, ας δώσουμε εδώ κι ένα παράδειγμα για το πώς θα μπορούσε να συμβάλει η αξιοποίηση των φυσικών πόρων στο περιβάλλον και την οικονομία: Το κόστος που δαπανά η ΔΕΗ για τον περιορισμό της έκλυσης διοξειδίου του άνθρακα που εκπέμπεται στην ατμόσφαιρα είναι περίπου 150 εκατομμύρια ευρώ. Κι όμως, υπάρχει τεχνολογία αξιοποίησης των φυκιών που μπορούν να απορροφούν το διοξείδιο του άνθρακα. Η ελληνική Πολιτεία δεν φαίνεται να έχει καν γνώση του ζητήματος.

– επιδότηση της παραγωγικής εργασίας. Η κυβέρνηση της ΝΔ, αντί να διοχετεύσει τους ανέργους στην παραγωγή και να επιδοτήσει την εργασία π.χ. στη βιομηχανία, επέλεξε για προφανείς κομματικούς λόγους να επιδοτήσει την εργασία στο Δημόσιο, το οποίο είναι το πλέον υπεράριθμο στην ΕΕ.

– διεκδίκηση μεγαλύτερων κονδυλίων που αναλογούν στην Ελλάδα από την Κοινή Αγροτική Πολιτική

– κρατική κάλυψη, για τρία χρόνια, του ασφαλιστικού κόστους που συνεπάγεται η πρόσληψη κατόχων μεταπτυχιακών διπλωμάτων

– υιοθέτηση μιας νέας καταναλωτικής συμπεριφοράς με άξονα την προτίμηση των ελληνικών προϊόντων. Μιλώντας στη Βουλή για τις συνέπειες της λειτουργίας των μεγάλων πολυεθνικών αλυσίδων και των εμπορικών κέντρων είχα τονίσει χαρακτηριστικά ότι «κάθε εβδομάδα, από το προϊόν του ιδρώτα του ελληνικού λαού, ένα μεγάλο ποσό φεύγει στο εξωτερικό. Αυτό, με απλά λόγια, σημαίνει ότι ο Βαγγέλης, ο Μανόλης, η Ελένη και η Άννα δουλεύουν σκληρά και αμείβονται λιγότερο από κάθε άλλο Ευρωπαίο για να πληρώσουν τα μεροκάματα του Χέλμουτ και του Ζαν!».

Σε κάθε περίπτωση, πάντως, όλοι οι δρόμοι καταλήγουν στο ίδιο συμπέρασμα-τέρμα: Αν η Ελλάδα δεν αναπτύξει δική της παραγωγή, «αν δεν καπνίσουν τα εργοστάσια», όπως συνηθίζω να λέω εγώ, ο τόπος δεν θα μπορέσει να αποκτήσει ποτέ δυναμική ανάπτυξης. Θα βρίσκεται πάντα σε οικονομική καχεξία και δυσπραγία, σε μόνιμη, εξευτελιστική «επιτήρηση». Η χώρα μας έχει τις δυνατότητες αυτάρκειας, αρκεί να το πιστέψουμε, να ομονοήσουμε στα αυτονόητα, να εργαστούμε σκληρά. Αυτά τα τελευταία όμως είναι και τα μεγάλα ζητούμενα στην Ελλάδα του 2009.

***Πρόεδρος του ΛΑ.Ο.Σ.**